

[Svend Auken]

skal løses, er det betydeligt større beløb, det drejer sig om. Dem kan vi ikke finde blot ved at skrive flere skatter ud. De skal findes ved, at vi bruger den meget store passive milliardstøtte, der i dag gives til danske virksomheder, aktivt.

For det andet mener vi, det er helt afgørende, at man tager arbejdsmarkedets parter, virksomheder og brancher med ind i en effektiv trepartsdialo g om øget produktivitet og færre omkostningsstigninger. Vi tror, at hvis man går den modsatte vej af regeringens og viser arbejdsmarkedet tillid og lægger tingene rigtigt til rette, kan man også vende udviklingen i retning af større produktivitet.

Vi er tilhængere af forhandlet indkomstopolitik, hvis den er retfærdig, og hvis den indeholder et socialt perspektiv. Derimod afviser vi naturligvis, uanset om det er fra højre eller fra venstre, disse forslag kommer, indgreb i bestående overenskomster og ensidige løndiktater.

Endelig for det tredje er det helt afgørende, at vi i Danmark følger vort pres til, at der føres en mere ekspansiv, en mere aktiv økonomisk politik i Vesteuropa med vægt på flere investeringer til løsning af de kæmpeproblemer, vi har i Europa, og lavere europæiske kurser over for resten af verden.

Det er en af de allervigtigste opgaver for det danske EF-formandskab, og vi har så sent som ved debatten i mandags givet konkrete anvisninger på, hvad vi mener der skal gøres, ligesom vi har stillet konkrete forslag i Folketinget på alle de områder, jeg har nævnt her.

En forbedret konkurrenceevne er – og heri er jeg enig med statsministeren – den vigtigste forudsætning for, at vi kan imødegå væksten i arbejdsløsheden, men der skal meget mere til.

Vi har konkret fra socialdemokratisk side foreslået, at der gennemføres en garanti for alle unge, der sikrer dem tilbud om uddannelse eller arbejde. Vi indrømmer, at den forbedring af uddannelsesstøtten, som vi nu får vedtaget uden om regeringen, imod regeringspartierne stemmer, og den udbygning af erhvervsuddannelserne, som trods alt er sket i politisk enighed, er skridt i den rigtige retning, men det må følges op af, at vi tager fat på alle unge, sådan at store grupper af unge og af dem, der ikke er helt unge mere, ikke bliver tabere i det store spil.

Vi har sagt, at der skal laves en job- og uddannelsesplan for de arbejdsløse, især for de langtidsløse, uden trusler om nedsatte dagpenge.

Vi har sagt, at der skal gennemføres en effektiv begyndelse på reformen om betalt frihed til uddannelse, og vi fastholder vort ønske om en nedsættelse af arbejdstiden til 35 timer, efterhånden som der bliver overenskomstmæssig mulighed for det.

I alt har vi foreslået 2 mia. kr. ekstra sat af til uddannelse og arbejde for at imødegå den kæmpekatastrofe, som en arbejdsløshed på over 300.000 indebærer. Men også her vil det være nødvendigt med nytænkning, også her vil det være nødvendigt at finde nye veje.

Det andet punkt, jeg nævnte, er, at den sociale solidaritet er brudt. Afstanden mellem os, der har det godt, og dem, der i forvejen er holdt væk fra samfundets goder, er vokset støt. Det hævdes, at samfundets udgifter til sociale formål er vokset, men det kan naturligvis ikke bortforklare den kendsgerning, at vor hjælp til de allerdårligst stillede i samfundet er blevet skåret ned. Hvad hjælper det efterlønsmodtageren, der ikke har fået reguleret sin efterløn, at grossererne nu har fået mulighed for at gå på delpension? Eller hvad hjælper det den enlige arbejdsløse mor, som har fået reduceret sin levestandard med 10–15 pct., at andre befolkningsgrupper har kunnet sætte deres forbrug i vejret?

Alle undersøgelser viser, at en af de grupper, der er hårdest ramt, er børnefamilierne. Derfor kæmpede Socialdemokratiet i forbindelse med skattereformen for, at der blev sat 5.000 kr. af til hvert barn, og vi var glade for, at det var muligt at skabe tilslutning til det. Men hvad har vi set? Vi har set, at som følge af regeringens nedskæringer og planer over for kommunerne er disse 5.000 kr. for mange familier allerede spist op af takststigninger på kollektiv trafik og navnlig i daginstitutioner. Og nu er der udsigt til yderligere stramminger i forhold til børnefamilierne som følge af det kommunale indgreb, ligesom den omlægning, der forestår af boligydelse, vil have den samme virkning, ja, den vil, for nu at sætte sagen lidt på spidsen, betyde, at der er en alvorlig risiko for, at mange kvinder i de kommende år presses ud af arbejdsmarkedet.

Jeg vil godt sige – det har jeg oplevet på mange møder – at pensionisterne i dette land